

Sygn. akt III Ca 1130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Barbara Konińska

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt I C 2771/14

oddala apelację.

SSO Barbara Konińska

Sygn. akt III Ca 1130/15

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w S. domagał się zasądzenia od pozwanej A. S. kwoty 655,27 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 05 czerwca 2014r. oraz kosztów procesu. Wskazał, że pozwana za pomocą operatora serwisu pożyczkowego K..pl, zaciągnęła pożyczkę pieniężną za pośrednictwem sieci internetowej, której nie spłaciła.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014r. sygn. akt VI Nc-e 764929/14 wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, który wyrokiem zaocznym z dnia 30 marca 2015r., sygn. I C 2771/14 oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 21 czerwca 2011r. pozwana i O. I. & L. sp. z o.o w S. zawali ramową umowę pożyczek gotówkowych udzielanych za pośrednictwem serwisu (...).pl nr (...). Ustalił też, że w tym samym dniu pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. w S. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 260 zł i w tym dniu przelano jej kwotę 250 zł. Jak ustalił nadto w związku z zaległościami w spłatach zaciągniętej pożyczki (...) sp. z o.o. w S. wezwała pozwaną pismem z dnia 09 września 2011r. do zapłaty.

Sąd Rejonowy stwierdził, że na podstawie przedłożonych dokumentów nie było możliwym poczynienie ustaleń, że powód jest wierzycielem pozwanej i z braku przesłanek z art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. powództwo oddalił, wydając wyrok zaoczny na podstawie art. 339 i 340 k.p.c.

W apelacji od tego wyroku powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. uznanie, że powód nie jest podmiotem uprawnionym do dochodzenia przeciwko pozwanej roszczeń z umowy pożyczki, podczas gdy ten fakt wynika z dokumentów przedstawionych przez powoda. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu. Pozwana nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy należycie ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy, w sposób prawidłowy ocenił także zgromadzony materiał dowodowy, które to ustalenia Sąd Okręgowy uznał za własne.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów zamieszczoną w art. 233 § 1 k.p.c. Powód nie wykazał natomiast, że zebrane dowody zostały ocenione w sposób wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że powód nie przedstawił dowodu, że posiada legitymację czynną do dochodzenia od pozwanej zwrotu udzielonej jej przez O. I. end (...) sp. z o.o. w S.. Twierdzenia powódki zawarte w apelacji, że spółka ta zmieniła swą nazwę na (...) sp. z o.o. w S. są twierdzeniami spóźnionymi w rozumieniu art. 381 k.p.c. i jako takie nie mogły zostać uwzględnione. Nadto wbrew twierdzeniom powoda nie popartym stosowną podstawą prawną, z żadnego z przepisów nie wynika, że „numer KRS” ma identyfikować jako tą samą, spółkę o innym brzmieniu firmy.

W efekcie niezasadnym okazał się zwarty w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego przez Sąd Rejonowy, który to zarzut nie został zresztą sprecyzowany co do normy prawnej, jaką Sąd I Instancji miałby naruszyć. Prawidłowo bowiem Sąd Rejonowy uznał, że powód obciążony ciężarem dowodu z art. 6 k.c. nie wykazał, by przysługiwało mu roszczenie dochodzone od pozwanej.

W konsekwencji apelacja powoda nie mogła odnieść oczekiwanego przez niego skutku. Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną o czym orzekł, jak w sentencji na zasadzie art. 385 k.p.c.

SSO Barbara Konińska